

The Wind Did Never Cease to Blow

By Elder Aroldo B. Cavalcante
Of the Seventy

Era Kurrë Nuk Pushoi së Fryri

Nga Plaku Aroldo B. Kavalkante,
i Të Shtatëdhjetëve

October 2024 general conference

We can help others progress in their journey to receive God's blessings.

In 2015, in the state of Pernambuco, Brazil, 62 members of the J. Reuben Clark Law Society cooperated with the state Prosecutor's Office in investigating the legal challenges of residents in four different nursing homes. For five hours one Saturday, these attorneys interviewed over 200 residents one by one, each of whom had been functionally forgotten by society.

During their interviews, they discovered several crimes that had been committed against the elderly residents, such as abandonment, mistreatment, and misappropriation of funds. A key pillar of this law society is to care for the poor and in need. Just two months later, the prosecutor successfully filed charges against the responsible parties.

Their assistance is a perfect example of King Benjamin's teaching "that when ye are in the service of your fellow beings ye are only in the service of your God."

One resident I personally interviewed during the pro bono project was a kindhearted 93-year-old woman named Lúcia. Grateful for our service, she jokingly exclaimed, "Marry me!"

Surprised, I responded: "Look over there at that beautiful young woman! She is my wife and the state prosecutor."

She quickly fired back: "So what? She is young, pretty, and can easily get married again. All I have is you!"

The wonderful residents did not have all their problems solved that day. They undoubtedly continued to experience hardship from time to time

Ne mund t'i ndihmojmë të tjerët të përparojnë në udhëtimin e tyre për të marrë bekimet e Perëndisë.

Në vitin 2015, në shtetin e Pernambukos në Brazil, 62 anëtarë të Shoqatës Ligjore "J. Ruben Klark" bashkëpunuan me Zyrën e Prokurorit të shtetit për hetimin e sfidave ligjore të banuesve në katër azile të ndryshme. Për pesë orë një të shtunë, këta avokatë intervistuan mbi 200 banuesnjë e nga një, çdonjëri prej të cilëve ishte harruar dhe lënë pas dore nga shoqëria.

Gjatë intervistave të tyre, ata zbuluan disa krime që ishin kryer kundër banuesve të moshuar, të tillë si braktisja, keqtrajtimi dhe keqpërdorimi i fondeve. Një shtyllë kryesore e kësaj shoqërie ligjore është që të përkujdeset për të varfrit dhe nevojtarët. Vetëm dy muaj më vonë, prokurorja me sukses paraqiti akuza ligjore kundër palëve përgjegjëse.

Ndihma ndaj tyre është një shembull i përsosur i mësimin të dhënë nga mbreti Beniamin se "kur jeni në shërbimin e bashkëqenieve tuaja, ju jeni vetëm në shërbimin e Perëndisë tuaj".

Një banuese që e intervistova personalisht gjatë projektit pro bono, ishte një grua zemërmirë 93-vjeçare, e quajtur Lusía. Plot mirënjohje për shërbimin tonë, ajo me shaka bërtiti: "Martohu me mua!"

I befasuar iu përgjigja: "Shiko atje tek ajo grua e re dhe e bukur. Ajo është bashkëshortja ime dhe prokurorja e shtetit."

Ajo me të shpejtë ma ktheu: "E pastaj? Ajo është e re, e pashme dhe mund të martohet me lehtësi përsëri. Gjithë çfarë kam unë, je ti!"

Për banuesit e mrekullueshëm nuk u zgjidhën gjitha problemet e tyre atë ditë. Ata vazhduan pa dyshim që të përjetonin vështirësi

like the Jaredites in their boats on the challenging journey to the promised land, “buried in the depths of the sea, because of the mountain waves which broke upon them.”

But that Saturday, the nursing home residents knew that regardless of their earthly anonymity, they were known personally by a loving Heavenly Father, One who responds to even the simplest of prayers.

The Master of masters caused “a furious wind” to blow the Jaredites toward promised blessings. Similarly, we can decide to serve as a humble gust of wind in the Lord’s hands. Just as “the wind did never cease to blow” the Jaredites toward the promised land, we can help others progress in their journey to receive God’s blessings.

Several years ago, when Chris, my dear wife, and I were interviewed for my calling as bishop, our stake president asked me to prayerfully consider names to recommend as counselors. After hearing the names I recommended, he said I should know a few things about one of the brethren.

First, this brother could not read. Second, he didn’t have a car he could use to visit members. Third, he always—always—used sunglasses at church. Despite the president’s honest concerns, I felt strongly that I should still recommend him as my counselor, and the stake president supported me.

The Sunday my counselors and I were sustained in sacrament meeting, the surprise on the members’ faces was evident. This dear brother slowly made his way up to the stand, where the overhead lights reflected brightly across his sunglasses.

As he sat by my side, I asked him, “Brother, do you have problems with your vision?”

“No,” he said.

“Then why do you use sunglasses at church?” I asked. “My friend, the members need to see your eyes, and you must be able to see them better too.”

In that moment, he took off his sunglasses and never used them at church again.

This beloved brother served at my side until my release as bishop. Today, he continues to serve faithfully in the Church and is an example of dedication and commitment to the Lord Jesus

herë pas here si jareditët në varkat e tyre gjatë udhëtimit sfidues drejt tokës së premtuar që “u mbuluan në thellësinë e detit nga dallgët si male që binin mbi ta”.

Por atë të shtunë, banuesit e azileve e dinin se pavarësisht nga anonimiteti i tyre tokësor, një Atë i dashur Qiellor i njihte ata personalisht, Njëri që i jep përgjigje edhe lutjes më të thjeshtë.

Mjeshtri i mjeshtrove shkaktoi që “një erë e tmerrshme” të frynte duke i shtyrë jareditët drejt bekimeve të premtuara. Po ashtu, ne mund të marrim vendim që të shërbejmë si një shkulum i përulur ere në duart e Zotit. Sikurse “era kurrë nuk pushoi së fryri” duke i shtyrë jareditët drejt tokës së premtuar, ne mund t’i ndihmojmë të tjerët të përparojnë në udhëtimin e tyre për të marrë bekimet e Perëndisë.

Disa vite më parë, kur Krisi, bashkëshortja ime e dashur, dhe unë u intervistua për thirrjen time si peshkop, presidenti ynë i kunjit më kërkoi të merrja parasysh me lutje emrat që do t’i rekomandoja si këshilltarë. Pasi dëgjoi emrat që i rekomandova, ai tha se duhej të dija disa gjëra për njërin nga vëllezërit.

Së pari, ky vëlla nuk mund të lexonte. Së dyti, ai nuk kishte makinë që mund ta përdorte për të vizituar anëtarët. Së treti, ai gjithmonë, gjithmonë, përdorte syze dielli në kishë. Pavarësisht nga shqetësimet e sinqerta të presidentit, unë ndjeva fort se ende duhej ta rekomandoja atë si këshilltarin tim dhe presidenti i kunjit më përkrahu.

Të dielën që këshilltarët e mi dhe unë u mbështetëm në mbledhjen e sakramentit, ishte e dukshme habia në fytyrat e anëtarëve. Ky vëlla i dashur me ngadalë e bëri rrugën drejt podiumit, ku dritat nga lart u pasqyruan shndritshëm në syzet e tij të diellit.

Teksa u ul pranë meje, e pyeta: “Vëlla, a ke probleme me shikimin?”

“Jo”, – tha ai.

“Atëherë përse i përdor syzet e diellit në kishë?” – e pyeta. “Miku im, anëtarët kanë nevojë të shohin sytë e tu dhe ti gjithashtu duhet të jesh në gjendje t’i shohësh ata më mirë.”

Në atë çast, ai i hoqi syzet e diellit dhe kurrë nuk i përdori më në kishë.

Ky vëlla i shtrenjtë shërbeu përkrah meje deri në lirin tim si peshkop. Sot ai vazhdon të shërbejë besnikërisht në Kishë dhe është një shembull përkushtimi dhe zotimi ndaj Zotit Jezu Krisht.

Christ. And yet, years ago, he was an unknown sunglass-wearer sitting essentially forgotten in the pews of the chapel. I often wonder, “How many faithful brothers and sisters sit forgotten among us today?”

Whether we are well-known or forgotten, trials will inevitably come to each one of us. As we turn to the Savior, He can “consecrate [our] afflictions for [our] gain” and help us respond to our trials in a way that facilitates our spiritual progression. Whether for nursing home residents, a misjudged Church member, or anyone else, we can be “the wind [that] did never cease to blow,” bringing hope and guiding others to the covenant path.

Our beloved prophet, President Russell M. Nelson, made an exciting and inspiring invitation to the youth: “I reaffirm strongly that the Lord has asked every worthy, able young man to prepare for and serve a mission. For Latter-day Saint young men, missionary service is a priesthood responsibility. ... For you young and able sisters, a mission is also a powerful, but optional, opportunity.”

Every day, thousands of young men and women answer the Lord’s prophetic call by serving as missionaries. You are brilliant, and as President Nelson has said, you can “have more impact on the world than any previous generation!” Of course, that does not mean you will be the best version of yourself the moment you step foot in the missionary training center.

Instead, you might feel like Nephi, “led by the Spirit, not knowing beforehand the things which [you] should do. Nevertheless [you] went forth.”

Perhaps you feel insecure like Jeremiah did and want to say, “I cannot speak: for I am a child.”

You might even see your personal shortcomings and want to cry out like Moses did: “O my Lord, I am not eloquent ... : but I am slow of speech, and of a slow tongue.”

If any of you beloved and mighty young men and women is having a thought like this right now, remember that the Lord has answered, “Say not, I am a child: for thou shalt go to all that I shall send thee.” And He promises, “Therefore go, and I will be with thy mouth, and teach thee what thou shalt say.”

Dhe prapëseprapë, vite më parë, ai ishte një i panjohur që mbante syze dielli, i ulur kryesisht i harruar në stolat e godinës së kishës. Shpesh pyes veten: “Sa vëllezër e motra besnike ulen të harruar mes nesh sot?”

Qofshim të mirënjohur apo të harruar, sprovat do të vijnë në mënyrë të pashmangshme për secilin prej nesh. Kur drejtohem te Shpëtimtari, Ai mund t’i “shenjtërojë hidhërimet [tona] për të mirë[n tonë]” dhe të na ndihmojë që t’u përgjigjemi sprovave tona në një mënyrë që e lehtëson përparimin tonë shpirtëror. Qoftë për banuesit e azileve, për një anëtar të keqgjykuar të Kishës, ose për cilindo tjetër, ne mund të jemi “era [që] kurrë nuk pushoi së fryri”, duke sjellë shpresë dhe duke i udhërrëfyer të tjerët drejt shtegut të besëlidhjeve.

Profeti ynë i shtrenjtë, Presidenti Rasëll M. Nelson, i bëri një ftesë emocionuese dhe frymëzuese rinisë: “Sot e ripohoj fuqishëm se Zoti i ka kërkuar çdotë riu të denjë dhe të aftë të përgatitet dhe të shërbejë në një mision. Për të rinjtë shenjtore të ditëve të mëvonshme, shërbimi misionar është një përgjegjësi priftërie. ... Për motrat e reja dhe të afta, misioni është gjithashtu një mundësi e fuqishme, porme dëshirë.”

Çdo ditë, mijëra të rinj e të reja i përgjigjen thirrjes profetike të Zotit duke shërbyer si misionarë. Ju jeni të shkëlqyer dhe, siç ka thënë Presidenti Nelson, mund të keni “më shumë ndikim mbi botën sesa çdo brez i mëparshëm!” Sigurisht, kjo nuk do të thotë se ju do të jeni varianti më i mirë i vetes suajne çastin kur të shkelni në qendrën e trajnimit të misionarëve.

Përkundrazi, ju mund të ndiheni si Nefi, të “udhëhequr nga Shpirti, duke mos ditur më parë gjërat që ... duhet të bë[nit]. Megjithatë, vazhdo[uat] të ec[nit].”

Ndoshta ndiheni të pasigurt siç u ndje Jeremia dhe doni të thoni: “Unë nuk di të flas, sepse jam një djalosh”.

Madje mund t’i shihni mangësitë tuaja vetjake dhe dëshironi të thërrisni siç bëri Moisiu: “O Zot, unë nuk jam njeri i gojës; ... sepse jam i ngathët në fjalë dhe kuvend”.

Nëse ndonjëri prej jush, të rinj dhe të reja të shtrenjta e të fuqishme, ka pikërisht tani një mendim si ky, mbani mend se Zoti ka dhënë përgjigjen: “Mos thuaj: ‘Jam një djalosh’, sepse ti do të shkosh te të gjithë ata te të cilët do të të dërgoj unë”. Dhe Ai premton: “Tani shko, unë do të jem me gojën tënde dhe do të të mësoj atë që

Your transformation from your natural to spiritual self will occur “line upon line, precept upon precept” as you earnestly strive to serve Jesus Christ in the mission field through daily repentance, faith, exact obedience, and hard work to “find constantly, teach repentance, and baptize converts.”

Though you wear a name tag, sometimes you may feel unrecognized or forgotten. However, you must know that you have a perfect Heavenly Father, who knows you personally, and a Savior, who loves you. You will have mission leaders who, despite their imperfections, will serve you as “the wind [that] did never cease to blow” in guiding you along your journey of personal conversion.

In the “land that floweth with milk and honey” you will serve in on your mission, you will be spiritually reborn and become a lifelong disciple of Jesus Christ as you draw near to Him. You can come to know that you are never forgotten.

Though some may wait “a long time” for relief, for they “have no man” that can yet help, the Lord Jesus Christ has taught us that no one is ever forgotten by Him. On the contrary, He was a perfect example of seeking out the one in every moment of His mortal ministry.

Each of us—and those around us—faces our own storms of opposition and waves of trials that submerge us daily. But “the wind [will not] cease to blow towards the promised land ... ; and thus [we shall be] driven forth before the wind.”

Each of us can be a part of this wind—the same wind that blessed the Jaredites in their journey and the same wind that, with our help, will bless the unrecognized and forgotten to reach their own promised lands.

I testify that Jesus Christ is our Advocate with the Father. He is a living God and acts as a strong wind that will always guide us along the covenant path. In the name of Jesus Christ, amen.

duhet të thuash”.

Shndërrimi juaj nga vetja juaj e natyrshme në atë shpirtërore do të ndodhë “rresht pas rreshti, parim pas parimi” ndërkohë që orvateni plot zell që t’i shërbeni Jezu Krishtit në fushën e misionit nëpërmjet pendimit të përditshëm, besimit, bindjes së përpiktë dhe punës së madhe për të “gjetur vazhdimisht, për të dhënë mësim përditshëm dhe për të pagëzuar të kthyer në besim”.

Edhe pse mbani një etiketë emri si misionar, nganjëherë mund të ndiheni të panjohur ose të harruar. Megjithatë, ju duhet ta dini se keni një Atë të përsosur Qiellor, i cili ju njeh personalisht, dhe një Shpëtimtar, i cili ju do. Do të keni udhëheqës misioni të cilët, pavarësisht nga papërsosuritë e tyre, do t’ju shërbejnë si “era [që] kurrë nuk pushoi së fryri”, duke ju udhërrëfyer përgjatë udhëtimit tuaj të kthimit vetjak në besim.

Në “një vend ku rrjedh qumësht dhe mjaltë”, ju do të shërbeni në misionin tuaj, do të rilindeni shpirtërisht dhe do të bëheni dishepull i Jezu Krishtit për tërë jetën teksa afroheni pranë Tij. Mund të arrini të dini se kurrë nuk ju kanë harruar.

Edhe pse disa mund të presin “prej shumë kohe” për lehtësim, ngaqë “s’ka [në] njeri” që ende mund të ndihmojë, Zoti Jezu Krisht na ka mësuar se askush nuk është harruar asnjëherë prej Tij. Përkundrazi, Ai ishte një shembull i përkryer i kërkimit të individit të vetëm në çdo çast të shërbesës së Tij në vdekshmëri.

Të gjithë ne, dhe njerëzit përreth nesh, përballemi me stuhitë tona vetjake të kundërshtimit dhe dallgët e provave që na përmbysin çdo ditë. Por “era kurrë nuk [do të] pushoj [jë] së fryri në drejtim të tokës së premtuar ... ; dhe kështu [ne do të] shtyhe [mi] përpara nga era”.

Secili prej nesh mund të jetë pjesë e kësaj ere, e njëjta erë që i bekoj Jareditët në udhëtimin e tyre dhe e njëjta erë që, me ndihmën tonë, do t’i bekojë të panjohurit dhe të harruarit për të arritur në tokat e tyre të premtuara vetjake.

Dëshmoj se Jezu Krishti është Avokati ynë me Atin. Ai është një Perëndi i gjallë dhe vepron si një erë e fortë që gjithmonë do të na udhërrëfjë përgjatë shtegut të besëlidhjeve. Në emrin e Jezu Krishtit, amen.